

Η συμπεριφορά του Χριστού (Ματθ. 4, 12-17) (Μητροπολίτης Εδέσσης, Πέλλης & Αλμωπίας Ιωήλ)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

«Ακούσας δε ότι Ιωάννης παρεδόθη, ανεχώρησεν εις την Γαλιλαίαν»

Η συμπεριφορά του Χριστού απέναντι στους ανθρώπους δεν ήταν μονολιθική. Είχε μια ποικιλία εκδηλώσεων. Άλλωστε ο Χριστός ενσαρκώθηκε και φανερώθηκε στους ανθρώπους και έτσι αποκαλύφθηκε η σοφία του, με σκοπό «προτεθήναι την αυτού πολιτείαν εις μίμησιν», δηλαδή για να γίνει η ζωή του σε μας πρότυπο για μίμηση, παρατηρεί ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς. Ανάλογα με την κάθε περίπτωση που του παρουσιαζόταν, ενεργούσε. Όχι διπλωματικά και με ιδιοτέλεια, αλλά πάντοτε έχοντας ως γνώμονα τη σωτηρία του ανθρώπου. Άλλοτε μιλούσε ταπεινά για το πρόσωπό του κι άλλοτε απεκάλυπτε τη θεότητά του. Άλλοτε ερχόταν στα Ιεροσόλυμα και μιλούσε μπροστά σ' όλο τον κόσμο για θέματα σοβαρότατα κι άλλοτε έφευγε και κρυβόταν στη Γαλιλαία για να αποφύγει το φθόνο των εχθρών του και την άκαιρη σύλληψή του. Μια τέτοια περίπτωση είναι κι αυτή που περιγράφει το σημερινό Ευαγγέλιο.

Γιατί αναχώρησε ο Κύριος στη Γαλιλαία;

Η αναχώρησή του έγινε μετά τη σύλληψη του

Ιωάννου του Προδρόμου (Ματθ. 4,12). Ένας λόγος είναι ότι ο Ιησούς απεύφευγε τη δημοσιότητα και απέβλεπε στην προετοιμασία των μαθητών του για το επικείμενο πάθος του. Άλλος λόγος είναι ότι ακόμα δεν είχε έλθει η ώρα του να σταυρωθεί «ου το παθείν φεύγων, διά τούτο γαρ ελήλυθεν, αλλά καιρόν αναμένων επιτήδειον εις τούτο», δηλαδή ο Κύριος δεν ήταν ένας δειλός που απέφευγε τους κινδύνους του έργου του, αλλά ήταν συνετός και επεδίωκε τον κατάλληλο καιρό για να σταυρωθεί «αλλά διά τούτο ήλθον εις την ώραν ταύτην» (Ιωάν. 12,27). Εάν σταυρωνόταν γρήγορα, θα καταστρεφόταν μεγάλο μέρος του έργου του. Η φυγή του δεν ήταν δειλία αλλά σωφροσύνη. Δεν έβαζε σε άσκοπους κινδύνους τον εαυτό του.

Επιτρέπονται οι υπερβολές στους χριστιανούς;

Το παράδειγμα του Κυρίου μας, που απέφευγε να εκτεθεί άσκοπα έχει πολλά να μας πεί. Τίποτε δεν πρέπει να κάνουμε με διάθεση υπερβολής. Ούτε συντηρητικοί να είμαστε αλλά ούτε και φιλελεύθεροι να είμαστε στα πνευματικά θέματα. Ακόμη και στις κοσμικές υποθέσεις μας να ενεργούμε συνετά. Πάντοτε να ακολουθούμε τη μέση οδό που διατηρεί η Εκκλησία μας. Να αναφέρουμε μερικά παραδείγματα:

Ας δούμε το παράδειγμα της νηστείας. Άλλοι πολύ άκριτα, κι άλλοι, ίσως είναι οι πιο πολλοί, καθόλου. Ο άγιος Ισίδωρος ο Πηλουσιώτης λέγει πως ο άνθρωπος οφείλει να είναι «δόκιμος ζυγοστάτης», δηλαδή καλή ζυγαριά. Ούτε την ασιτεία να επικροτήσει γιατί θα τον οδηγήσει στην ατονία και στην κατάρρευση, αλλ'ούτε και

την πολυφαγία γιατί θα τον οδηγήσει στην ασωτία. Οι διάφορες πνευματικές ασκήσεις της αρετής να είναι σύμμετρες με τις δυνάμεις μας για να έχουμε κανονική πνευματική πρόοδο. Πολλές φορές άνθρωποι που πρωτογνώρισαν τον Χριστό, έπεσαν με τα μούτρα στην πνευματική ζωή κι όταν έφυγε ο ζήλος ξαναγύρισαν στις προηγούμενες συνήθειές τους κι έγιναν χειρότεροι «και γίνεται τα έσχατα του ανθρώπου εκείνου χείρονα των πρώτων» (Ματθ. 12,45).

Το ίδιο συμβαίνει και με άλλα ζητήματα. Δεν πρέπει να βλέπουμε παντού εχθρούς της Εκκλησίας, αλλ' ούτε και να αμνηστεύουμε αυτούς που την διαβάλλουν και την συκοφαντούν. Στην πνευματική ζωή να υπάρχει ένα μέτρο. Στη συναναστροφή μας με τους άλλους να έχουμε διάκριση, ώστε να αντιληφθούμε ποιος είναι ο κατάλληλος καιρός για να μιλήσουμε στον άλλο για το Χριστό και για θέματα πνευματικά. Ενδέχεται αντί για να κάνουμε καλό να κάνουμε κακό.

Αδελφοί μου, ας παραδειγματισθούμε από το πρόσωπο του Χριστού για να είμαστε άνθρωποι του Θεού συνετοί και σώφρονες. Αμήν.

πηγή: www.agiazoni.gr